

LBRIS

We know
books

Jodi Lynn Anderson

TIGER Lily

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

Stă pe faleză, lângă vechea casă de piatră căzută în ruină.

N-a mai rămas nimic înăuntru, în afară de o masă răsturnată, un polonic și o strachină de lut. Stă nemișcată de mai bine de o oră, cu pielea înfiorată și tremurând. În momente ca acesta, nu-mi împărtășește gândurile ei. Își trece mâinile peste trup, de parcă ar vrea să se încredințeze că mai e acolo, că inima-i mai bate încă, gonindu-i sângele prin vine. În ciuda vârstei, picioarele îi sunt netede și puternice, zvelte și viguroase, iar părul lung și negru îi e ciufulit și strălucitor. Numai uitându-te la ea, nu ți-ai da seama că a trăit suficient cât să tânjească după ceea ce se află dincolo de ocean. Au trecut optzeci de ani, și ea tot cincisprezece are.

În zilele noastre nu mai există „lumea nouă”. Granițele de pe hărți au rămas de mult bătute în cuie. Oamenii știu ce formă au Africa, Asia și America de Sud. Știu care animale sunt mitice și care nu-s. Lamantinii¹ sunt reali, sirenele nu. Există rinoceri, dar nu și

---

¹ Mamifer acvatic de talie mare, cunoscut și sub numele vacă-de-mare; face parte din ordinul *Sirenia*, alături de dugongi, creaturi marine despre care se crede că au dat naștere mitului sirenelor.

monștri marini. Nu mai sunt nici șerpi-de-mare, paznici ai vârtejurilor ucigașe. Pirați există, ce-i drept, dar n-au nimic romantic. Restul sunt numai povești, și poveștile au fost puse acolo unde le este locul.

Acum, străinii își văd de țărmul lor, iar noi de-al nostru. Suntem prea departe de rutele circulate și am fost dați uitării, iar cei mai mulți dintre noi nu se gândesc nici ei la lumea de afară. Numai noi două suntem altfel. Cam o dată pe lună, ea vine aici să privească oceanul și toți copiii din sat o bârfesc pe șoptite, până și ai ei. A devenit un soi de ritual.

Și, când se trezește din visare, mă cheamă pe vechiul meu nume, deși nimeni nu-l mai folosește. Se întoarce către mine, cu genele fluturând în strălucirea ce mă învăluie, și șoptește un singur cuvânt.

– Tink...

Trebuie să vă spun ceva de la bun început. Asta-i o poveste de dragoste, dar una cum n-ați mai auzit. Băiatul și fata nu-s nici pe departe inocenți. Vieți neprețuite se pierd. Și binele nu învinge. În alte locuri, sfârșiturile sunt măcar cât de cât fericite. Dar nu așa stau lucrurile în Țara de Nicăieri.

Ca să înțelegeți ce înseamnă să fii o zână, micuță cât o nucă și înzestrată de la naștere cu aripi – o zână care s-a întâmplat să fie martoră la evenimentele incredibile pe care vi le voi povesti –, trebuie să aflați mai întâi că toate zânele sunt mute. Undeva pe parcursul evoluției noastre, pe lungul și întortocheatul drum de la amibă la libelulă și apoi la zână, natura a decis, pesemne, că nu avem nevoie de limbaj ca să supraviețuim. Să nu poți vorbi nu-i chiar atât de rău. Te face să vezi mai multe. În loc să pălăvrăgești tot timpul despre tine însăși, aruncând orice gând îți trece prin cap oricui se nimerește prin preajmă – cum fac adesea oamenii –, tu observi. Așa au devenit zânele atât de empaticе. Ne acordăm

atât de bine cu bătăile unei inimi, cu variațiile unui puls, cu zvâcnetul sinapselor unui creier, încât e ca și cum am pătrunde în mințile celorlalți. Majoritatea zânelor se protejează, petrecându-și timpul numai în compania altor zâne. Își fac adăpost în scorburile buștenilor și nu se mai aventurează afară decât când se duc la vânătoare de țânțari. Dar pe mine mă plictisește felul ăsta de viață. Îmi place să zbor și să văd tot felul de lucruri. Unii sunt de părere că-s băgăcioasă. Cel puțin mama așa ar zice.

În dimineața aceea, mă duceam să văd niște lăcuste. Invaseră o așezare a zânelor de lângă râu, mâncându-i cele mai bune părți. Eu nu știam deloc cum arată o lăcustă. Zburând așa, mânată de curiozitate, am trecut pe lângă fetele de pe ogorul de manioc¹.

Erau la câmp, sădind tuberculi, muncă pe care tribul le-o rezerva femeilor. Toate de-abia intraseră în adolescență. Rapiditatea cu care creșteau le făcea stângace pe unele dintre ele, dar se simțeau încă bine în pielea lor, iar membrele slăbănoage le trădau fiecare gând, oricât de trecător; în schimb, altele căpătaseră rotunjimi și le purtau ca pe niște unelte noi, pe care abia învățau să le mânuiască. Am recunoscut-o imediat pe Tiger Lily: o mai văzusem. Sărea în ochi ca un amestec de fată și panteră hoinară. În loc să meargă firesc, pășea cu prudență, ca un animal de pradă. Trupul ei își păstrase toată invincibilitatea copilăriei, deși la vârsta ei ar fi trebuit să capete rotunjimi subtile și mlădioase.

Toate erau din neamul Mâncătorilor de Cer, un trib a cărui viață se desfășurase dintotdeauna în jurul râului. Pescuiau în apele

¹ Plantă tropicală cu rădăcina în formă de tubercul, din care se extrage o făină hrănitore, numită tapioca.

lui și cultivau manioc în luminișul de la mal. Un Mâncător de Cer care să pătrundă prea adânc în hățișul neprietenos al pădurii era ca o zână care s-ar fi aventurat pe teritoriul de vânătoare al unui șoim. Adică se întâmpla, dar rar. Așa că, auzind un tropăit zgomotos printre copaci, cele mai multe fete începură să țipe. Tiger Lily întinse mâna după toporișcă.

Primul apăru Pietroi, croindu-și drum printre ramuri. În urma lui se înșirau ceilalți băieți. Sevă de Pin, cel mai firav și mai nevolnic dintre toți, încheia coloana. Erau toți cu pieptul gol și gâfâiau de oboseală. Numai băieții musculoși, mai puțin slăbănogul de Sevă de Pin, care abia ținea pasul cu ei.

Pietroi le făcu semn fetelor să-i urmeze.

– N-o să vă vină să credeți!

Fetele porniră după băieți prin pădure, iar eu m-am prins de unul dintre franjurii tunicii lui Tiger Lily, pentru că și eu eram curioasă, iar ea alerga mai repede decât aveam eu chef să zbor în clipa aia. Când am ieșit sub cerul liber, trecând printre ultimii copaci dinspre faleză, am auzit-o pe Tiger Lily scoțând o exclamație, un țipăt ușor, iar celelalte fete o imitară pe măsură ce soseau în urma ei. În apă, profilându-se pe cer ca un schelet, o corabie masivă se zbuciuma printre stâncile din apropierea țărmului, sfărâmată și scufundându-se. Scena era toată numai albastru-închis, cenușiu și alb, iar valurile sălbatice se înălțau și coborau ca răsuflarea chinuită a unui bolnav.

Privind mai atent, am zărit pe punte niște siluete mici: omuleți trandafirii, căzând și agățându-se de ce nimereau. Mi-am dat seama imediat că erau englezi, un popor despre care știam că trăiește dincolo de ocean. .

– O să moară, a șoptit una dintre fete, o făptură slăbuță, pe care o cunoșteam sub numele de Ochi ca Luna, agitându-și brațele subțiri.

Stâncile străpunseră puntea corabiei. Scânduri rupte zburau în toate părțile, sfârșind prin a fi înghițite de valuri. Omuleții se prăbușeau de-a valma în apă.

Sevă de Pin îi făcu semn cu cotul lui Tiger Lily. Îi arată ceva, trasând o linie imaginară cu degetul. O bărcuță cu vâsle se îndrepta spre țărm ca un gândăcel de apă, dar se vedea că fusese prinsă de jocul valurilor.

Avea un singur ocupant, un bărbat firav și părăsit de soartă. Se străduia din toate puterile să ajungă la țărm, dar nu înainta deloc. Sub ochii noștri, valurile îl azvârleau în toate părțile; la un moment dat căzu din barcă, însă izbuti să se agațe de proră. Ai fi zis că-i ca și mort. Dar, câteva clipe mai târziu, reuși să se urce înapoi la bord.

Deja pe jumătate plină cu apă, bărcuța părea pe punctul de a se scufunda, iar bărbatul nu era un marinar prea iscusit și tot întorcea ambarcațiunea de-a latul în loc s-o facă să ia valurile pieptiș. Dar vâsli cu încăpățănare până când, în ciuda tuturor și spre marea noastră surpriză, barca se smulse din ghearele brizanților, pătrunzând în apele calme de lângă plajă. Bărbatul se prăbuși cu fața în jos, ca mort, dar după o clipă își veni în fire și începu să lopăteze liniștit către țărm. Câțiva din grupul nostru oftară. Am oftat și eu, deși nu m-a auzit nimeni.

După părerea mea, căzuse din lac în puț, căci a fi tras de curent în larg nu era mai periculos decât a te aventura pe insulă

necunoscându-i pericolele. Pădurea avea să-l înghită de viu, nici ciolanele n-aveau să mai rămână din el.

Tinerii tribului se priveau unii pe alții cu un amestec de încântare și de frică; mai puțin Tiger Lily, care, împietrită și imposibil de citit, rămăsese cu ochii ațintiți asupra bărbatului de pe țârm. Sevă de Pin o apucă de mână și o trase îndărăt de pe buza falezei. Stătea atât de aproape, încât vântul ar fi putut s-o împingă peste margine.

– O să hotărască ai noștri ce să facem cu el, spuse Pietroi.

Asta pentru că toți locuitorii Țării de Nicăieri cunoșteau pericolul pe care îl aduceau cu ei englezii.

Copiii o rupseră la fugă spre casă, curioși să vadă ce va hotărî sfatul satului. Eu am rămas să mai privesc un timp corabia care se zbugiuma printre valuri, apoi am zburat să-i prind din urmă.

Ăsta a fost începutul. Sau cel puțin începutul începutului schimbărilor ce o așteptau pe Tiger Lily: sosirea unui omuleț într-o barcă de salvare. O știam deja pe Tiger Lily de ani de zile. Știam și câte ceva despre povestea vieții ei: cum, plecat în pădure să culeagă lăptuci sălbatice pentru leacuri, Tic Tac șamanul o găsisese sub o floare, unde fusese fie abandonată, fie adăpostită de vreun pericol de către cineva care nu supraviețuise ca să se întoarcă după ea. Șamanul îi dăduse numele de Tiger Lily, după floarea sub care se afla, o luase în brațe și o adusese acasă. Când crescuse destul de mare cât să aducă a fată, îi construisese o casă alături de a lui, pe cărarea ce ducea spre pădure, și o mutase acolo. Nu voia ca ea să-i îmbrace rochiile.

Tic Tac trăia într-o casă de lut pe care și-o clădise singur, cea mai frumoasă din tot satul. Când mă aflam în trecere, acolo era locul meu preferat de odihnă, pentru că avea cele mai bune ascunzători, iar zânelor le place să doarmă în culcușuri strâmte, ferite de prădători. Tic Tac văzuse case ca aceasta la un alt trib de pe insulă, Mlăștinarii, care trăiau în smârcurile mocirloase, printre oasele unor animale preistorice, și cărase acasă, bucată cu bucată, toate coastele unui astfel de animal, ca să facă din el structura de susținere. Cu un meșteșug neîntrecut de nimeni altul din sat, își făcuse rafturi și ferestre, durându-și o locuință ce făcea de răs căsuțele simple ale celorlalți membri ai tribului.

Acum ședea înăuntru, lângă un foc plăcut, în timp ce afară soarele apunea și seara devenea din ce în ce mai răcoroasă, cum se întâmpla adesea la sfârșitul anotimpului secetos. Purta o rochie lungă, din piele vopsită în culoarea zmeurei – preferata lui. Își împletise părul și își încinsese fruntea cu o fâșie de piele în care prinsese la spate o pană de păun. Ținuta îi era dreaptă și grațioasă, ca a unei femei. Ținea ochii închiși, concentrându-se, iar buzele i se mișcau, discutând cu zeii invizibili pe care, ca șaman, îi vizita în timpul transelor. Ținându-și răsuflarea, Tiger Lily intră fără zgomot în cameră și zăbovi, așteptându-l să termine.

În acest sat unde totul era uniform și ordonat, casa lui Tic Tac era ca o peșteră a comorilor. Flăcările aruncau umbre pe pereții rotunjiți unde își ținea colecția de curiozități: mici cranii de pasăre, pene, câteva pietre care arătau ca oricare altele, dar care lui îi erau dragi și colecția lui mult iubită de obiecte stranii aduse de mare pe țarm în decursul anilor, pe care el le descoperise colindând plajele Țării de Nicăieri. O carte cu paginile lipite între

ele și cu cerneala de tipar spălată de valuri. O cupă de metal coclit. Și, cea mai dragă dintre toate, o cutie care spunea cât este ora, încă ticăind după ce mecanismul ei supraviețuise cumva unui naufragiu sau unei lungi călătorii pe valuri, venind tocmai de pe continent. Englezii împărțeau nesfârșirea lumii în secunde, minute și ore, iar Tic Tac credea că ăsta era un lucru minunat.

Tiger Lily umbla tăcută prin cameră, cercetând ceasul și micul ac de metal pe care șamanul îl folosea ca să-l întoarcă, apoi aplecându-și urechea ca să asculte ticăitul sonor și statornic în cinstea căruia Tic Tac își schimbase numele, cu prilejul unei ceremonii solemne la care participase tot satul.

Simțind mișcare, ea se întoarse și îi întâlni privirea.

– Ei bine, micuță fiară, am auzit că avem un musafir, zise el, măsurând-o din priviri cu un aer amuzat.

Plină de noroi și fără astâmpăr, fata chiar reușea întotdeauna să arate ca un animal sălbatic. Deși strâns în coadă, părul îi era mereu răvășit și i se lipea, prăfuit, de față.

– O să-l ajutăm? întrebă ea.

Tic Tac clătină din cap.

– Nu știu.

Tiger Lily așteptă ca el să mai spună ceva, încercând pe cât putea să păstreze o tăcere respectuoasă.

Tic Tac își șterse de pe față o parte din cărbunele pe care-l folosise ca să-și contureze ochii.

– Mi-ai văzut pipa? întrebă el.

Vraciul se ridică și începu să se învârtască prin încăpere, căutând-o. Îi luase două săptămâni să o cioplească – o muncă

intensă, complicată, dar era deja a cincea pe care și-o făcea. Mereu își rătăcea lucrurile. O descoperi ascunsă sub cuverturi.

Îndreptându-și în sfârșit atenția către întrebarea ei, scoase un suspin. Englezii mai veniseră și altă dată în Țara de Nicăieri. Își aduseseră cu ei și limba și le-o oferiseră în dar Mlăștinarilor, care, de-a lungul anilor, o transmiseseră la rândul lor celorlalte triburi. Dar englezii pricinuiseră și o stranie tulburare animalelor sălbatice, iar în pădure fuseseră neatenți și zgomotoși, devenind o pradă ușoară pentru pirați, care își urau conașionalii mai mult decât orice pe lume și nu ezitau să le ia viața de câte ori se ivea prilejul. Mai aduseseră și febre și gripe care te lăseau diform pe viață. Dar nu de astea se temeau Mâncătorii de Cer.

Englezii aveau boala îmbătrânirii. Cu timpul, încărunțeau, deveneau sfrijiți la trup și, în mod cu totul inexplicabil, mureau. Locuitorii Țării de Nicăieri știau ce-i moartea, numai că nu o cunoșteau sub acest chip, ca pe o prăbușire lentă și, în mod sigur, nu ca pe ceva inevitabil. Mai mult decât fiarele de pe insulă, mai mult chiar și decât pirații nemiloși care locuiau pe îndepărtatul țărm de vest, spaima de bătrânețe li se furișa în vise noaptea, provocându-le coșmaruri.

În Țara de Nicăieri nu puteai să prevezi când anume avea să înceteze cineva să mai îmbătrânească. În cazul lui Tic Tac, asta se petrecuse abia după ce ridurile îi brăzdaseră adânc chipul, dar multora li se întâmpla la vârste mai fragede. Unii spuneau că te opreai din îmbătrânit atunci când avea loc cel mai important lucru care avea să ți se întâmple vreodată, declanșând înăuntrul tău ceva ce te împiedica să mai înaintezi în vârstă, dar Tic Tac credea că astea-s superstiții. Tot ce se știa era că atingeai o anumită

vârsta și acolo rămâneai, până într-o zi când avea loc un accident sau când vreuna dintre primejdiile insulei își cerea tributul. Așa se face că, uneori, ficele ajungeau mai bătrâne decât mamele lor și nepoții îmbătrâneau mai mult decât bunicii. Pentru săteni, vârsta era doar o trăsătură printre altele, la fel ca numărul de pistrui sau culoarea părului.

Tiger Lily știa că, din pricina acestei boli a îmbătrânirii, Măncătorii de Cer nu o să îl ajute pe englez. Nu voiau să se molipsească.

Dar gândul la ființa aceea singuratică, care se smulsesese dintre valuri, salvându-se de la o moarte sigură numai pentru a da de alta, la fel de sigură, o tot zgândărea. Îl auzeam. (Ca zână, auzi când un gând zgândărește pe cineva. E ca sunetul grav și profund al unei strune de vioară.)

– Dacă nu-l ajutam, n-o să supraviețuiască, zise Tiger Lily. Credeam că noi suntem viteji...

În replică, Tic Tac se încruntă, iar ridurile desenară pe chipul lui simboluri dintr-o limbă pe care ea o cunoștea.

– Știi cât de mult ții la cauzele pierdute, draga mea. Dar trebuie să ai grijă cu oamenii pe care-i întâlnești, zise el, aprinzându-și îngândurat pipa, pentru că pe urmă nu poți să-i dezîntâlnești.

Trase pe îndelete din pipă. Când te aflii în preajma lui Tic Tac, simțeați că totul pe lumea asta era la locul potrivit și că să te grăbești era o insultă și o irosire.

– Altele sunt lucrurile la care ar trebui să te gândești. Ai crescut prea mare ca să mai alergi așa, de capul tău. Îngrijește-te. Piaptână-ți părul. Încearcă și tu să arăți a fată.

– O să fac asta dacă o să încerci și tu să arăți a bărbat.